

Zopet jok.

Ninelli ji je ponudil pijače, ponudil nekaj slastnih prigrizkov, pa ona ni marala zanje.

„O ti ubogi moj mož, zakaj si bil prepošten? Zakaj sem te varala? Da nisem jaz poslušala takoj ob prvem začetku njega in svoje vesti!“

„E, kaj ti! Kdor ne ve, da je varan, misli, da ni.“

„In kdor ne mara za poštenost, sodi vse ljudi po svoji nepoštenosti.“

„Ni res!“

„Res, res!“

„Pavla! Dva tedna imaš premisleka. Dotlej ostane med nama vse, kakor sem rekel danes. Ako zineš le črkico, boj se me, ti tica, ti! Sedaj pa nazaj na delo!“

Težka ji je bila in negotova stopinja, gotovo težja nego Franjeva od ravnateljstev durij. Ko bi bil prvi korak, ki ga je naredila pred nekaj leti za mladim, smehljajočim se nadzornikom, tako težak, boječ, negotov!

Bila je mlada, brhka, pa v bedi in potrebi. Koliko jih je, ki bi ostale. — Tudi jaz, ki sem padla, nisem sama!

„A težko je iz blata pogube, težko na cesto poštenosti. O, kolikokrat čutim po žilah vrenje, bobnenje, bučanje, kakor bi se mi podil narastli hudournik. Pa vse to pomenja žejo, neugasljivo žejo. In jaz moram, moram piti! Odkod pa novce? Te mi mora dati Ninelli —, tudi če se pōdere svet.“

Zvečer je povedala Franju, da nadzornik neče in neče drugače, nego da mora ona hoditi delat po noči in on po dnevu; Franjo seveda ji je s tresočim glasom priznal, da ni on sam opravil nič bolje.

Kakor nocojšnji tako ju tudi vsi poznejši pogovori niso približali k nikakemu sklepu v ti kočljivosti. On je često izdihnil:

„Da bi se le kakor doslej ubranila njegovega sladkanja!“

„Upam, da, Franjo; ali ne verjameš?“

(Dalje.)

Lucifer.

Pred Njim sem stal,
in z mano milijoni,
in zrl sem mu v lice,
v obraz Ljubezni in Resnice;
Skrivnosti gledal sem v obraz,
in prvi, prvi bil sem jaz.
V bodočih časov tek meglen
pogled tedaj mi je odprl,
in večnih sklepov sem namen
dopolnjen v času zrl:
Resnično večno — slabo stvar. —
Vpognila v prah so se kolena
in „svet si, večni Gospodar“
in „slava slavi Tvojega imena!“
donelo Silnemu je v dar;
a jaz sem stal,
za mano milijoni.
Jaz, prvi angelskih duhov,
jaz, svetla zvezda teh domov,
naj padam v prah pred prahom?
Nikdar! — In milijonov je „nikdar“
zavpilo z istim mahom. —

Vstal boj je krut. — Premagan, poteptan
sem pal kot blisk, in moji z mano,
za nami pa kot grom viharja
Njegov gromel je srd:
Proklet, proklet na veke! —
Proklet! — — — — —
— — — In tu, ha, ha, glej sreče kraj,
pa prah naj ga iz zemlje vzet
nesmrten vživa vekomaj:
jaz pa proklet, na vek proklet?
Ne, ne! Če pal sem jaz v brezdanjo noč,
propala ni mi moja moč,
in to ti, prah prisegam,
ha, ha, da moj boš, moj,
trpel proklet na vek z menoj!
Trdnejše jaz kot ti sem stal,
a jaz sem pal, i ti boš pal;
in smejem tvoji se pogubi
zato — zato, ker On te ljubi. —

E.